

kun var, at Husejerne skulde være medansvarlige, altsaa ogsaa undergivet Straf, naar der i deres Hus skiltedes med Utugt paa den Maade som omtalt i vort Forslags § 1. Naar vi ikke ere komne nærmere ind paa en Drøftelse af, hvorvidt vi kunne imødekomme denne Henvendelse, skyldes det dels de almindelige Betragtninger, jeg allerede har udviklet, og dels, at det ikke maa glemmes, at hvis Husejeren virkelig er medskyldig i den Overtrædelse af § 1, som i et givet Tilfælde maatte være begaaet, hvis han altsaa ifølge Lovens almindelige Regler er medansvarlig som Anstifter, Tilskynder eller paa hvilken Maade, det nu kan være (f. Eks. ved at give Bidrag til de Udgifter, der ere forbundne med en saadan Skiltning, saaledes Belysning eller særlig Udstafferen af Huset) er han undergivet de almindelige Regler for Meddelagtighed, saa derom behøves der ikke at siges mere, end der allerede er sagt i Lovforslaget. Hvis man derimod vil gaa endnu videre og paalægge Husejeren et Strafansvar, fordi hans Hus bliver benyttet paa en mod Loven stridende Maade, selv om det er uden hans Vidende og Vilje, hvilket let kan ske, fordi han maaske bor i en hel anden Landsdel, saa rammes han ganske vist ikke ved Lovforslaget, som det foreligger, men det er vel ogsaa et Spørgsmaal, hvorvidt man kunde og burde gaa dertil. Imidlertid, dette hører til Enkelthederne, som Udvalget ikke har fundet Anledning til at gaa nærmere ind paa, saa længe Kampen om selve Hovedsagen ikke er afgjort. Med Hensyn til de af de tre Mindretal gjorte Bemærkninger og stillede Ændringsforslag skal jeg opsætte mine Ytringer, til disse Mindretal selv have haft Ordet.

Wagner: Som det vil fremgaa af Betænkningen, kan jeg ikke stemme for det her til 2den Behandling foreliggende Forslag. Det er jo næsten identisk med det, der forelaa i forrige Samling, og som blev drøftet ret grundigt. Ogsaa ved 1ste Behandling er der sagt en Del Ord om Forslaget, saa jeg kan for saa vidt føle mig fristet til at følge Ordføreren i den priselige Korthed, hvormed han begrundede Flertallets Betænkning. Jeg tror imidlertid dog ikke, at det vilde være ganske rigtigt, thi Sagen er jo ikke for alle Medlemmer saa gammel kendt som for os, der have været med i, hvad jeg vil kalde den Tangske Periode fra 1888 til 1892. Jeg tror, at Sagen nok kan kræve en lidt indgaaende og alsidig Drøftelse her i Tinget,

før den gaar op i Tinget ovenover, hvilken Begivenhed sandsynligvis vil indtræde ret snart at dømme efter den Energi, som den ærede Formand og Ordfører har lagt for Dagen i at fremme Sagen hidintil.

Det hedder med et godt gammelt Ord, at man ikke skal kaste det skidne Vand bort, før man har det rene. Det er altid et fortræffeligt Ord at mindes, og ganske særlig naar der er Tale om denne Sag. Det er ingenlunde nok, at man kan paavise, at det bestaaende er utilfredsstillende, i saa Fald var man snart færdig i denne Sag, man skal ogsaa godtgøre, at det ny er godt eller i alt Fald bedre end det, der skal afløses. En Reform er først moden til at gennemføres, naar den har staaet sin Prøve under en fleraarig Behandling, naar man har set, at Forslaget vender tilbage Gang efter Gang i uforandret Skikkelse og støttet af en stedse voksende Opinion. Men noget saadant er aldeles ikke Tilfældet med det foreliggende Forslag. Det gaar som bekendt i Hovedsagen ud paa, at Utugtserhvervet i Fremtiden skal gøres ganske straffrit og ukontrolleret. Men dette er et ganske nyt Standpunkt. Der er ikke et eneste af de Forslag, der have været fremlagte i dette Ting, der har haft et lignende Indhold. Det skal jeg ganske kort paapege. Jeg tror ikke, at der siden 1874 har været forsøgt Lovgivning om denne Sag før i 1888. Den 30te Januar 1888 indbragte et stort Antal Oppositionsmedlemmer et Lovforslag, hvis første Paragraf lyder saaledes: „Fruentimmer, som søge Erhverv ved Utugt, straffes med Fængsel“. Der foreslaas altsaa en Ordning stik modsat af, hvad der her foreslaas. Den 8de Oktober 1888 debuterede Tang saa med sit første Forslag og fastholdt senere sin Tanke i det væsentlige uforandret i en Række Udkast til Love, som fremkom i 1889—90—91. Tangs Forslag gaar ud paa, at „Kvindfolk“, som søge Næring ved Utugt, skulle paa Vand og Brød eller straffes med indtil 180 Dages Tvangsarbejde, at Mandfolk, som benytte „Kvindfolk“ til Utugt mod Vederlag, straffes med Fængsel eller Bøder, og at Kvindfolk, som øve Utugt med „Ungersvende eller Drengene under 18 Aar“ — det behøver ikke en Gang at være mod Vederlag — straffes med Fængsel paa Vand og Brød i indtil 5 Dage, og Mandspersonen med Ris indtil 25 Slag. Man vil se, at det er en ganske anderledes alvorlig og energisk Maade, Tang optræder paa, end den, de Herrer Forslagsstillere have valgt, idet Tang vil gennemføre den rent gammeltestamentlige Betragtning og